

[Hanne Budtz.]

dende mulighed for ophævelse af adoption, såfremt det viser sig, at barnet er åndssvagt eller lider af sindssygdhed, nu ophæves. Begrundelsen derfor er, at der ikke længere er tale om en økonomisk byrde for de forældre, der har fået et meget lille barn og ikke har kunnet vide, at det var åndssvagt eller sindssygt, idet det offentlige betaler dets ophold på institutioner. Det har socialministeren oplyst i udvalget. Men selvfølgelig må vi konstatere, at i det øjeblik adoptionen ikke kan ophæves, følger deraf, at barnets arveret efter adoptivforældrene bevarer. Det har vi ikke noget som helst ønske om at ændre; man skal blot være klar over det.

En ny adoption medfører automatisk ophævelse af en tidligere adoption. Vi ser i praksis navnlig de tilfælde, hvor en mor ved nyt ægteskab lader sin nye ægtefælle adoptere barnet. Når ægteskabet så opløses og hun eventuelt indgår et nyt ægteskab, kan der blive tale om en ny adoption. Jeg håber — og jeg er sikker på, at ordningen praktiseres således fra ministeriets side — at det ikke medfører, at man alt for hyppigt får en ny adoptivfar. Det er nemlig en grundlæggende ændring, der i så fald sker. Der er ikke blot tale om en stedfar eller en plejefar, men om et adoptivforhold med alle de samme virkninger, som hvis det var den pågældendes eget barn.

Det er rigtigt, som hr. Koch fremhævede, og som det fremgår af betænkningen, at det konservative folkeparti har ønsket at bevare den mulighed, der er i den gældende lov for at forbeholde et adoptivbarns arveret efter den naturlige slægt. Da vi vedtog adoptionsloven i 1956, var vi klar over, at i langt de fleste tilfælde ville det blive en såkaldt „stærk adoption“, hvor der skete et fuldstændigt familieskifte. Men man indførte den mulighed, at barnet kunne bevare sin arveret efter sin naturlige slægt. Det føles jo ofte helt unaturligt, hvis det ikke kan ske. Hvis f. eks. begge barnets forældre dør — og nu til dags ser man desværre så mange trafikulykker, hvor begge forældre omkommer — kan det være naturligt, at slægtninge eller måske naboer eller gode venner adopterer barnet eller børnene, og i så tilfælde forekommer det os i det konservative folkeparti urimeligt, at barnet ikke kan bevare arveretten efter bedsteforældre f. eks. Jeg er

ganske klar over de udmærkede begrundelser, der er givet for det modsatte: klarheden og enkelheden i praktiseringen deraf. Men der er forhold i tilværelsen, hvor man ikke kan indrette lovgivningen alene efter, hvad der er klart og let at administrere. Der må i lovgivningen være et hensyn ikke til menneskene, men til mennesket. Jeg erkender, at det vil være urimeligt at have dobbelt arveret, f. eks. både som barn og som barnebarn, men det tror jeg også ordnes i praksis fra ministeriets side.

Jeg vil gøre opmærksom på, at man i kommissionsbetænkningen ikke kunne blive enige om at foreslå muligheden for bevarelse af arveret efter den naturlige slægt opretholdt. Jeg ved også godt, at man altid kan henvise til, at slægtningene kan oprette et testament; men vi ved alle, at de testamenter, der skulle oprettes, som regel ikke bliver det; det er ofte for sent, og så kommer vi i en situation, der i virkeligheden er modstridende med slægtens og personernes ønsker.

Nu får vi en ny adoptionslov, som vi i øvrigt er enige om. Der er meget nyt i den. Jeg håber ikke, at den skal ændres lige med det samme, selv om praksis kan vise, at det kan blive nødvendigt. Det er nemlig sådan, at det, når man skal rådgive folk vedrørende adoption, eller når folk selv skal søge oplysninger om deres adoptivforhold, adoptionsforhold, kan være besværligt at afgøre, hvordan rettighederne er. Det kan være lidt besværligt at finde ud af al den megen lovgivning, om en adoption er fra før 1923, om den ligger mellem 1923 og 1957, mellem 1957 og 1972 — bl. a. med henblik på de fortsat gældende arveretsforbehold fra den tid, selv om jeg ved de ikke er mange — eller den er fra 1972 og fremefter.

Det er mit håb, at den nye adoptionslov viser sig at være så god, at der ikke sker ændringer af den foreløbig, for det er den slags alvorlige retforhold jo i almindelighed ikke tjent med. Den har fuld tilslutning fra det konservative folkeparti med den undtagelse, jeg nu har gennemgået.

Nathalie Lind: Jeg kan på mit partis vegne udtale, at vi er glade for den udvikling, der er sket i denne sag.

Ved første behandling havde jeg lejlighed til at nævne et problem, som det nu er lykkedes i enighed at løse, spørgsmålet om ple-